

som antagelig vil kunne træffes inden Lovens Udløbstid om 3 Aar. Spørgsmaalet, om Nationalbankens Sedler skal hvile paa Guldmøntfod, som i Møntloven bestemt, eller paa Guldbarrefod, synes nemlig direkte og i sine Konsekvenser saa vigtigt, at det ikke vil være rigtigt at tage Beslutninger, der kan faa præjudicerende Betydning, paa nærværende Tidspunkt, da Rigsdagen jo har forholdsvis kort Tid til Raadighed til sin Behandling af Sagen, og dette gælder saa meget mere, som Sverige, da dette Land i 1924 genoptog Gulddindløsningen for sine Sedler, vendte tilbage til den egentlige Guldmøntfod. Om man til sin Tid vælger Guldmøntfod eller Guldbarrefod, behøver i og for sig neppe at være af afgørende Betydning for Spørgsmaalet om Genoptagelse af den skandinaviske Møntunion, idet en saadan Overenskomst om gensidig Anerkendelse af Landenes officielle Betalingsmidler formentlig ikke nødvendigvis forudsætter, at det samme System paa dette Punkt følges i alle de deltagende Lande, men Spørgsmaalet er dog af megen Betydning, saaledes at det ogsaa af den Grund kan være rimeligt ikke at foregribe noget.

Disse vigtige Spørgsmaal om det endelige Valg mellem Guldmøntfod og Guldbarrefod og om Genoptagelse af den skandinaviske Møntunion vil i den kommende Tid kunne blive gjort til Genstand for indgaaende Prøvelse og Overvejelse, og det er jo af stor Betydning, at netop saadan indgaaende Prøvelse og Overvejelse bliver foretaget.

Med Hensyn til Møntunionen skal alene peges paa, at den ikke direkte omfatter Landenes Pengesedler, der dog er det almindelige Omsætningsmiddel, for hvilket den gensidige Anerkendelse har sin egentlige og sin største praktiske Interesse. Den gensidige Modtagelse af de andre Landes Pengesedler har hvilet paa en udenfor selve Unionen truffen, om end naturligvis paa Møntunionen hvilende, Aftale mellem Seddelbankerne. Spørgsmaalet om en Genoptagelse af denne gensidige Anerkendelse af danske og svenske Sedler vil vel imidlertid hurtigt melde sig, naar de danske Sedler fra Nytaar ligesom de svenske kan kræves vekslet med Guld.

Endvidere kommer der jo ogsaa i en nærmere eller fjernere Fremtid til at foreligge Spørgsmaal om Revision af Nationalbankens Oktroj samt om en eventuel Forhøjelse af Nationalbankens Afgift til Staten. Jeg skal her henvise til de af Professorerne Aksel Nielsen og Henry Ussing i deres Redegørelse angaaende Nedskæringsspørgsmaalet fremførte Synspunkter.

Foruden disse Spørgsmaal vil i den kommende Tid ogsaa Spørgsmaalet om Danmarks Kapitalforsyning, om Tiltænkning af Kapital fra Udlandet eller paa anden Maade kræve Opmærksomhed. I den Henseende kan nævnes, at Forbudet mod Eksport af dobbeltmøntede Kreditobligationer m. v. udløber til Nytaar og ikke bliver fornyet. Endvidere er det tænkt at udstede en Bekendtgørelse om Ophævelse af det gældende Forbud mod Eksport af Guld. Suspensionen af Nationalbankens Pligt til at købe Guld og af Adgangen til at indlevere Guld til den kgl. Mønt er allerede tidligere bortfaldet. Det samme gælder Bestemmelserne om den forud for Loven om Valutaforanstaltninger oprettede Egaliseringsfond. Endelig bortfalder ved dette Aars Udgang ogsaa de sidste Rester af Loven om Valutacentralen, saaledes at man til Nytaar; bortset fra de i det foreliggende Lovforslags §§ 2 og 3 bevarede, men lidet indgribende Bestemmelser, vender tilbage til normale Forhold og til den Frihed, der for Pengemarkedet og Erhvervslivet i det hele taget er af saa stor Betydning.

Samtidig bortfalder de af Staten i Henhold til Loven om Valutaforanstaltninger garanterede Kreditter, idet Nationalbanken selv mener at kunne skaffe sig de Kreditter; den af valutamæssige Grunde maatte ønske at have; og ikke nærer Ønske om Statens Hjælp hertil. Selv om der ikke skulde være nogen praktisk Risiko forbundet med de paagældende Kreditter, kan det, naar man netop nu ønsker at vende tilbage til normale Forhold, kun være behageligt for Staten at være fri for Hæftelse for de paagældende Kreditter. De nu udløbne Kreditter har overhovedet ikke været benyttet, saaledes at der altsaa af det i Anledning af deres Opsigelse opstaaede Mellemværende mellem Staten og Nationalbanken i Overensstemmelse med den i Henhold til Loven om Valutaforanstaltninger oprettede Overenskomst kun staaar tilbage for Staten eventuelt at faa refunderet Tabet ved den afviklede Egaliseringsfond og ved Indløsning af Skillemonter Modtagelse fra Sverige. Efter at Statsgarantien for Valutakreditterne er bortfaldet, er det ikke fundet nødvendigt at opretholde Rigsdagens Valutaudvalg, og der stilles derfor heller ikke Forslag derom.

I øvrigt giver det foreliggende Lovforslag neppe Anledning til yderligere Bemærkninger. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at Bestemmelserne om Udstedelse af Skattekammerbeviser allerede i Efteraaret er erstattet med en særlig Lov, og til Slut skal jeg blot nævne, at Loven af 18. April